

ก้าวแรกแห่งรัก

โดย

รัตต์ญญ

“ความดีของนิยายรักอิงธรรมะเรื่องนี้
ขออุทิศให้
แด่สตรีผู้เป็นสุดที่รักของข้าพเจ้า
ผู้เป็นแรงบันดาลใจ
ทำให้ฝันของข้าพเจ้ากลายเป็นจริง”

คำชี้แจง

ข้าพเจ้าเขียนนิยายเล่มนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต โดยได้รับแรงบันดาลใจจากเวลาที่ต้องนั่งถอยหลังในการจะต้องวิปโยคจากสุดที่รักของข้าพเจ้า ดังนั้น ตัวเลขของจดหมายที่เขียนฉบับละวันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนครบ ๔๒๓ วัน ในขณะที่วันเวลาที่จะใช้ชีวิตในการทำกิจกรรมร่วมกันในกรุงเทพฯ ก็จะเดินทางถอยหลังสวนทางกัน เนื่องจากเธอเรียนจบและจะต้องออกไปทำงานต่างจังหวัด

ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะเขียนจดหมายถึงเธอผ่านทางจดหมายอีเมลล์วันละฉบับ โดยตั้งชื่อเรื่องในภาคแรกว่า “ก้าวแรกแห่งรัก” และชื่อเรื่องในภาคที่สองว่า “รักไร้พรมแดน” โดยขออุทิศความดีของนิยายเล่มนี้ให้สุดที่รักของข้าพเจ้าผู้สอนให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ความหมายของคำว่ารักและการเสียสละอันเป็นความรักที่คนทั้งโลกพากันแสวงหาอยู่ตลอดเวลาแต่ไม่มีใครได้เจอ

ข้าพเจ้าได้สร้างตัวละครขึ้นมา เป็นการสนทนาในมุมมองที่ว่าด้วยความรักในทางพุทธปรัชญาระหว่างรักแบบโลกียะและโลกุตระ โดยให้อุบัติมาเปรียญผู้พบรักในวัย ๔๐ ปี เป็นตัวแทนแห่งรักแบบโลกียะสนทนาปรับทุกข์กับหลวงพ่อบุญประธานในโบสถ์อันเป็นสัญลักษณ์ตัวแทนความรักแบบโลกุตระ

นิยายเรื่องนี้แบ่งออกเป็น ๒ ภาคใหญ่ คือ ภาคที่ ๑ โลกียธรรม ตั้งชื่อเรื่องว่า “ก้าวแรกแห่งรัก” และภาคที่ ๒ คือโลกุตระธรรม ตั้งชื่อเรื่องว่า “รักไร้พรมแดน” บทสนทนาจะวิ่งไปมาในไตรภาคแห่งมหากาลเวลาโดยจะใช้ภาคที่ ๑ คือ ปัจจุบันกาล ในบางครั้ง เรื่องราวอาจจะย้อนกลับไปในภาคที่ ๒ คือ อดีตกาล ส่วนภาคที่ ๓ คือ อนาคตกาลนั้น เป็นสิ่งที่ยากจะคาดเดาว่าจะเกิดอะไรขึ้น เมื่อเข้าไปสู่ภาคไหนข้าพเจ้าจะใช้ตัวเลขใดภาคแห่งกาลเวลากำกับไว้

รตัญญู

อาทิตย์ที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๐

สารบัญ

เรื่อง

หน้า

ภาคที่ ๑ โลกียธรรม

๑. อุดมการณ์ของชายจีเหงา	๑
๒. ความหมายของคำว่ารัก	๓
๓. รักให้เป็น	๔
๔. ภาพอดีตอันแสนกระจางใจ	๕
๕. บัญชาสวรรค์	๘
๖. วันนี้ที่รอคอย	๑๒
๗. ชายปริศนา	๑๔
๘. หัวอกที่ปรึกษาจำเป็น	๑๖
๙. อันชนกชนนีรักเจ้า	๑๙
๑๐. จดหมายฉบับนั้น	๒๕
๑๑. หัวใจที่แหลกสลาย	๒๙
๑๒. ความรักหน้าสุดท้าย	๓๘
๑๓. ความสงสารทำลายปราการใจ	๔๒
๑๔. วันพิเศษของเธอ	๔๓
๑๕. ทางสองแพร่ง	๕๑
๑๖. แก่นแท้ในใจเธอ	๕๔
๑๗. พรหมลิขิตหรือกรรมลิขิต?	๖๐
๑๘. เหตุผลที่โลกนี้ต้องมีชาย	๖๕
๑๙. เทวดาเป็นใจ	๗๐
๒๐. นางแก้วในใจฉัน	๗๒
๒๑. ความจริงในใจเธอ	๗๖
๒๒. ประวัติศาสตร์ชั่วรอย	๗๙
๒๓. มิตรแท้ในโลกนี้	๘๕

๔๒๓ วัน

ฉบับที่ ๑

มูมหนึ่งที่แสนเหงาในกรุงเทพฯ

อาทิตย์ที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๐

๑. ภาคปัจจุบัน

๑. อุดมการณ์ของชายขี้เหงา

ภายในอุโบสถวัดหนึ่งใกล้ศาลาว่าการกรุงเทพฯ แสงเทียนสว่างไสวที่จุดหน้าองค์พระพุทธรูป ส่องให้เห็นพระพักตร์พระประธานที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตา พระเนตรที่มองก้มต่ำฉายแววแห่งมหากรุณาธิคุณต่อสรรพสัตว์

ชายหนุ่มวัย ๔๐ ปี ก้มกราบองค์พระประธานด้วยเบญจางคประดิษฐ์เสร็จแล้วจึงนั่งพับเพียบ สายตาที่เขาจับจ้องไปที่พระพักตร์ของท่านช่างเต็มไปด้วยแววตาที่แสนเศร้า ปานประหนึ่งบุตรที่กำลังนั่งปรับทุกข์อยู่ต่อหน้าบิดา

นำอัศจรรย์นัก ทันใดนั้นเอง หลวงพ่อพระประธานทรงยิ้มพระโอษฐ์ตรัสทักทายว่า “เป็นยังงี้ลูกเอ๊ย จากพ่อไปเกือบ ๑๐ ปี วันนี้ลมอะไรหอบลูกมาหาพ่อได้” เสียงของท่านดังกังวานเปรียบเหมือนแสงแดดที่อบอุ่นในฤดูหนาวที่เย็นเยือก

น้ำตาไหลคลอเข้าตาพร้อมกับเสียงเศร้าของเขาที่ดังขึ้นว่า “หลวงพ่อกับ ผมจากหลวงพ่อไปด้วยเหตุผลที่จำเป็น สิ่งหนึ่งที่ผมยึดไว้ในใจเสมอเมื่อละสมณเพศก็คือ การตั้งกำแพงใจเอาไว้ว่าจะครองความเป็นโสด จะไม่ยอมให้ใครเข้ามาในใจของผมอย่างเด็ดขาด ๕ ปีหลังสึกไปผมก็อยู่ได้อย่างสบาย ถึงจะโดดเดี่ยวแต่ก็ไม่เดียวดาย ไม่ค่อยได้เกิดความรู้สึกเหงาแต่ประการใด จนวันหนึ่งไม่รู้เป็นเวรกรรมอะไร อยู่ๆ ก็มีเงาของผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาทาบทำลายกำแพงใจเข้ามายึดครองใจผมจนหมด” ชายหนุ่มเล่าเหมือนรำพึง

“แล้วลูกคิดอย่างไรกับความรู้สึกนี้” เสียงหลวงพ่อถามด้วยเสียงเย็นนิบ

“มันเป็นความรู้สึกที่แปลกมาก หลวงพ่อก็รู้ว่านิสัยส่วนตัวของผมจะเป็นคนที่มีอัตราสูง หยิ่งในศักดิ์ศรี มั่นใจในตัวเองสูง แต่เมื่อเกิดความรู้สึกนี้ผมรู้สึกอัตรามันสลายไปเริ่มคิดถึงและห่วงใยความรู้สึกของเธอมากกว่าความรู้สึกของตน เมื่ออยู่ต่อหน้าเธอ ศักดิ์ศรีอัตรา

ทั้งหลายมันหายไปหมด ไม่เคยคิดจะรักษาฟอร์มอะไรอีกต่อไปแล้ว คิดอยู่อย่างเดียวว่าจะทำ
อย่างไรก็ได้ที่จะทำให้เธอเป็นสุข” เขาตอบอย่างจริงจังในความรู้สึกแปลกใหม่ที่เกิดขึ้นแก่ตนเอง

หลวงพ่พระประธานได้ฟังก็ทรงอมยิ้มแล้วตอบด้วยเสียงเบากังวานว่า “พ่อคิดว่า
ลูกคงจะได้เรียนรู้ความหมายของคำว่ารักเข้าแล้วในชีวิต” หลวงพ่พระประธานวิเคราะห์อย่าง
ตรงไปตรงมา

ชายหนุ่มพอได้ยินเช่นนั้นก็สะดุ้งด้วยความตกใจเขาคิดในใจว่า “อะไรกัน เราเริ่ม
มารักเป็นตอนวัยร่วม ๔๐ หรือนี้?”

แสงไฟที่จุดหน้าพระประธานสะท้อนให้เห็นสีหน้าของเขา มันแฝงไปด้วย
ความรู้สึกหลายอย่างระคนกัน ตกใจ ขวยอาย ประหม่า แต่ถ้าเพ่งมองให้ลึกในดวงตาของเขาดู
เหมือนว่ามันจะแฝงด้วยปีติอย่างล้นพ้น ๕

จบ The Letter No. 1

๔๒๒ วัน

ฉบับที่ ๒

จันทร์ที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐

๑. ภาคปัจจุบัน

๒. ความหมายของคำว่ารัก

ชายหนุ่มถามหลวงพ่อบุญธรรมต่อไปด้วยความอยากรู้ว่า “หลวงพ่อกับการที่เราตั้งใจว่าจะไม่รักใครเลย แล้ววันหนึ่งเกิดนี้รักใครขึ้นมา อย่างนี้ถือว่าทรยศผิดต่ออุดมการณ์ของตัวเองหรือไม่ครับ”

“แล้วลูกคิดว่าในใจของลูกเป็นอย่างไรในตอนนี” หลวงพ่อถามจึงเข้าไปในใจเขาเพื่อให้เขาค้นพบตัวเอง

“ผมว่ามันเป็นความรู้สึกที่แปลกมาก มีความรู้สึกหลายอย่างปะปนกันทั้งหวั่นไหว คิดถึง เป็นสุขอย่างประหลาด ทำให้เกิดพลัง แต่ในขณะเดียวกัน ผมก็มีความรู้สึกถึงความทุกข์ที่ปะปนเข้ามาทั้งหึง ห่วง จนตอนนี้ผมรู้สึกตัวว่ากำลังตกอยู่ในห้วงเสน่หา” ขณะที่พูดนั้นตาของชายหนุ่มเหม่อลอย เสียงพูดของเขาเหมือนลอยออกมาจากภวังค์แห่งรัก

“หลวงพ่อก็คิดว่านี่คือสัจธรรมในเรื่องความรัก รักก็เปรียบเหมือนไฟซึ่งมีทั้งคุณและโทษ ด้านหนึ่งก็ให้ความอบอุ่นสำหรับคนที่หนาว แต่ก็ลวกไหม้จนอาจทำให้ถึงตายได้ สำหรับคนที่ไม่ระวังผลออกไปจับสัมผัสมัน แต่แม้จะมีทั้ง ๒ ด้าน วิสัยของปุณชนก็พยายามที่จะมุ่งไว้เลยว่าเพื่อจะให้ได้มันมา นี่คงเป็นเหตุผลสำหรับบางคนที่ชอบละเมอเพ้อพกออกมาว่า ออกหักร้อยที่ดีกว่ารักไม่เป็น” เสียงของหลวงพ่อบุญธรรมไปด้วยความขำขันและปนสังเวช ประหนึ่งศาสตราจารย์ผู้กำลังบรรยายวิชาว่าด้วยเรื่องความรักของหนุ่มสาวให้ชายหนุ่มผู้เป็นเหมือนนักเรียนตัวน้อยได้ฟัง หลวงพ่อได้สรุปปิดท้ายต่อไปว่า

“ที่ลูกถามในตอนต้นเรื่องผิดหรือไม่ผิดเรื่องความรักนั้น พ่อคิดว่าสำหรับปุณชนไม่มีคำว่าถูกหรือผิดหรือถูก ทุกอย่างคือประสบการณ์ในการเรียนรู้เพื่อที่จะให้ความทุกข์น้อยลงและความสุขมากขึ้น อย่างน้อยตอนนี้ลูกก็ได้เรียนรู้ความหมายของคำว่ารักอันเป็นความรู้สึกของมนุษย์ ปุณชนทั่วไป ถือว่าลูกได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ในโลกใบนี้ จึงไม่ถือว่าลูกผิดหรือทรยศต่ออุดมการณ์ของตนแต่ประการใด” เสียงคำสอนกึ่งวิจารณ์ของหลวงพ่อบุญธรรมในพระอุโบสถเป็นจุดน้ำพิพย์ชะโลมใจชายหนุ่ม

จบ The Letter No. 2

๔๒๑ วัน

ฉบับที่ ๓

อังคารที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๐

๑. ภาคปัจจุบัน

๓. รักให้เป็น

ชายหนุ่มได้ฟังเช่นนั้นก็ยิ้มอย่างมีกำลังใจ จึงกราบเรียนถามต่อไปว่า “หลวงพ่อกับ ตอนนี้อยู่ในใจของผม มันว่าวันสับสนไปหมด มันมีทั้งสุขและทุกข์ปะปนกันไปหมด ผมเคยได้ยินเขาานิยามความรักกันไปต่าง ๆ นานาว่า ความรักคือความสุข คือความทุกข์ คือน้ำตา คือยาพิษ ผมอยากจะรักที่มีแต่ความสุขอย่างเดียว ผมจะต้องทำใจอย่างไรดีครับ”

หลวงพ่อบุญธรรมตอบแล้วตอบกลับมาด้วยความเอ็นดูว่า “ลูกเอ๋ย คงจะทำให้ยากหน่อยนะสำหรับปุณณ แต่ก็ไม่เกินความสามารถสติปัญญามนุษย์ ถ้าลูกอยากจะมีความสุขในความรักก็ควรรักแบบเมตตา”

ชายหนุ่มรำพึงเบา ๆ “รักแบบเมตตา” ดูเหมือนเขาจะคุ้นเคยกับคำนี้ดี แต่มันจะทำให้หรือ เนื่องจากมันดูเหมือนจะเป็นอุดมคติมากไปหน่อย

“หลวงพ่อกับ ผมเคยได้ฟังเพลงของสุ บุญเลี้ยง ชื่อเพลงว่า เต็มใจให้ เนื้อเพลงเขาว่าไว้อย่างนี้

ฉันรู้ควรรักเธออย่างไร เพราะรู้ความจริงเป็นเช่นไร

ฉันรัก ๆ เธอเพราะใจอยากให้ ใจรักเพียงเพื่อครอบครอง

ไม่เคยร้องขอรักตอบ ไม่เคยเรียกร้องสิ่งใด

เพียงเธอรับรู้มีฉันคอยห่วงใย สิ่งนั้นมันมากมายเกินพอ

ขอเพียงได้คิดถึง แค่นี้ก็สุขใจ

แม้เธออยู่ไกลแสนไกล แม้ใครอยู่ข้างเธอ

ฉันรู้ควรรักเธออย่างไร จึงยอมเข้าใจทุกอย่าง

ไม่ช้าไม่เสียใจไม่เคยบาดหมาง ทุกอย่างเต็มใจให้เธอ

ถ้าเรารักอย่างนี้จะถือว่าเป็นรักแบบเมตตาได้หรือไม่ครับ”

หลวงพ่อบุญธรรมตอบว่า “ถูกต้องแล้วนี่คือนิยามรักแบบเมตตา แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงยากนักที่ใครทำได้ โดยเฉพาะความรักแบบหนุ่มสาว มันมีฐานของกิเลสตัณหาผสมอยู่อย่างมากมาย ต้องการเอาร่างกายของผู้อื่นมาบำบัดความใคร่ ความต้องการทางเพศของตนเอง จึงทำให้ความรักแบบเมตตาทำได้ยากมาก ความรักแบบเมตตาต้องให้หลุดพ้นจากราคะและโทสะ ถ้าทำได้จึงจะทำให้เป็นรักแบบเมตตาที่เรียกว่า รักที่บริสุทธิ์

จบ The Letter No. 3

๔๒๐ วัน

ฉบับที่ ๔

พุทธที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๐

๒. ภาคอดีตกาล

๔. ภาพอดีตอันแสนกระจ่างใจ

หลวงพ่อบุญพระประธานในอุโบสถแห่งพระนครอันฉายแววแห่งความปราณีมาที่เขาแล้วถามด้วยเสียงเบา ๆ เย็น ๆ ว่า “ลูกเจอะคนที่ลูกคิดว่าเป็นคู่บารมีของลูกได้อย่างไร?”

“ผมว่ามันก็แปลกดีเหมือนกัน” เสียงของเขาขำเหมือนบุคคลที่จมอยู่กับห้วงคำนึงในอดีต “เมื่อผมเรียนจบปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงฆ์ ตามระเบียบของมหาวิทยาลัย พระนิสิตจะต้องออกไปปฏิบัติศาสนกิจต่างจังหวัด ๑ ปี จึงจะมีสิทธิรับปริญญา ผมจึงได้ออกไปปฏิบัติศาสนกิจยังวัดที่ผมเคยอยู่เมื่อครั้งเป็นสามเณรน้อยที่จังหวัดหนึ่งในทางภาคเหนือ” เขาเล่าต่อไปด้วยเสียงเบา ๆ เหมือนรำพึงอยู่คนเดียว

“ผมได้ไปสอนวิชาพระพุทธศาสนาที่โรงเรียนประจำจังหวัดหญิงและชาย รวมทั้งงานในวัดก็ได้เปิดสอนกรรมฐานสำหรับสาธุชนผู้สนใจในการปฏิบัติธรรมและโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์สำหรับเยาวชน นักเรียนที่เป็นลูกศิษย์ผมมีมากมาย “เธอ” ก็เป็นหนึ่งในนั้นที่มาเป็นลูกศิษย์วัดเรียนธรรมะในวันอาทิตย์ หลวงพ่อครับแม้ลูกศิษย์ผมจะมีตั้งเยอะ แต่เมื่อผมหลับตานึกถึงหน้าพวงลูกศิษย์ ใบหน้าของเธอจะปรากฏในดวงใจของผมเสมอ”

“อะไรกัน ! นี่ลูกรักเธอตั้งแต่อยู่ในสมณเพศหรือ?” เสียงหลวงพ่อบุญพระประธานดูเหมือนจะมีกระแสดังเสียงแห่งการดำเนินลูกศิษย์ไปรดของท่านอยู่ในที่

หนุ่มใหญ่รีบปฏิเสธด้วยใบหน้าที่ตกใจ “เปล่าครับ หลวงพ่ออย่าได้เข้าใจผิด ผมยังมีสมณสัญญาอยู่ในตอนนั้น เพียงแต่มันมีเรื่องที่น่าตกใจและน่ากลัวเกิดขึ้นกับเธอ”

“เกิดอะไรขึ้นกับเธอหรือลูก” หลวงพ่อบุญพระประธานถามขึ้นทันที

สายตาของเขาเหม่อลอยมีประกายแห่งความเศร้าหมองแฝงอยู่ในที่และเรียนให้หลวงพ่อบุญถึงชะตากรรมของเธอว่า

“ผมสอนเธอตั้งแต่ชั้น ม.๔ – ม. ๖ เธอเป็นเด็กที่หัวดีมาก เมื่อจบม.๖ เธอสามารถสอบเอ็นทรานซ์ติดทั้งวิศวะอินเตอร์ฯและแพทยที่ม.ช.” สายตาของเขามีแววชื่นชมเมื่อพูดถึงลูกศิษย์คนนี้นี้และกล่าวต่อไปว่า “แต่ในที่สุด เธอก็ตัดสินใจเลือกเรียนแพทยที่ ม.ช.ตามความประสงค์ของบุพการีอันเป็นนิสัยกตัญญูของเธอที่มีมาตั้งแต่เล็ก ๆ”

“ในช่วงนั้น ผมก็ต้องเดินทางไปมาระหว่างการทำงานที่วัดและต้องขึ้นไปเรียนปริญญาโทที่ ม.ช.ด้วย วันหนึ่ง ในช่วงเย็น ก่อนที่ผมจะขึ้นสอนกรรมฐานให้ญาติโยมตามปกติ ได้มีสองสามภรรยาเข้ามาหาผมซึ่งผมก็ไม่เคยพบหน้ามาก่อน” ผมจึงตกทายเป็นด้วยสมณโวหารว่า

“เจริญพร โยมทั้งสอง มีธุระอะไรหรือจ๊ะ” ทั้งคู่ยมัการผมและแนะนำตัวว่าเป็นบิดามารดาของ “เธอ” ผมจึงแสดงความยินดีแก่คนทั้งสองว่า

“เจริญพร อาตมาขอแสดงความยินดีที่ลูกสาวของโยมประสบความสำเร็จในชีวิต เธอเก่งจริง ๆ ที่สามารถสอบติดแพทย.ช.ได้” ผมกล่าวชมบิดามารดาเธอด้วยมุทิตาจิต

ในขณะนั้น ผมเริ่มสังเกตว่าบรรยากาศเริ่มอึดอัดขึ้น สีหน้าบิดาเธอดูแสนเศร้า ส่วนมารดาของเธอเริ่มตาแดงขึ้นแล้วก็พูดด้วยเสียงส่อว่า

“พระอาจารย์ขา แต่ตอนนี้ไม่ค่อยจะดีแล้วค่ะ เพราะเขากำลังจะผ่าตัดสมอง”

หลังจากนั้น มารดาของเธอก็ร้องไห้โฮออกมาด้วยความสงสารลูกสาวคนเล็กผู้เป็นที่รักยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ ผมจำเลื่องมองไปที่ดวงตาบิดาเธอ ก็พบหยาดน้ำตาคลออยู่ที่ดวงตาเขา

“หลวงพ่อกับ” เสียงของเขาฟังดูสะเทือนใจมาก “เรียนให้หลวงพ่อกับโดยไม้อายเลย ขอสารภาพตามตรง แม้ผมจะบวชเรียนมานาน บำเพ็ญตบะบารมีมากก็ตาม แต่น้ำตาและเสียงส่อของมารดาเธอ ทำเอาหัวใจผมหล่นไปอยู่ที่ตาคู่ ความรู้สึกตอนนั้น มันเหมือนกับคนเฒ่าเฒ่ามาราคที่หลังเย็นวบไปทั้งร่างกาย ผมเองไม่รู้จะพูดอย่างไรเหมือนกัน ถ้าผมรู้สึกติดพันด้วยความสงสารในเคราะห์กรรมของลูกศิษย์ สุดท้าย ก็ต้องใช้ขันติธรรมแล้วกล่าวปลอบใจบิดามารดาเธอไปว่า

“เจริญพร ไม่เป็นไรหรอกนะ ขอให้คุณพระคุณเจ้าคุ้มครอง เดี่ยวอาตมากับลูกศิษย์จะสวดมนต์แผ่พลังจิตให้”

ทั้งคู่ยิ้มเศร้า ๆ แต่ก็เหมือนได้รับกำลังใจ เมื่อบิดามารดาเธอลากลับไป ผมจึงบอกบรรดาศิษย์ที่มาปฏิบัติกรรมฐานให้ร่วมกันสวดมนต์อธิษฐานให้เธอ

ต่อมา เมื่อผมขึ้นไปเรียนที่ ม.ช. จึงได้มีโอกาสแวะไปเยี่ยมเธอที่ร.พ. หลังการผ่าตัดเพื่อรักษาอาการเนื้องอกในสมอง ผลการผ่าตัดเป็นที่น่าพอใจของบรรดาเหล่าอาจารย์หมอของเธอ ก่อนที่ผมจะเดินเข้าไปในห้องเธอ ใจผมรู้สึกเต้นแรง เมื่อเดินเข้าไปในห้อง เธอนั่งรออยู่บนเตียง ภาพใบหน้าของเธอที่ผมเห็นดูซีดเซียว ริมฝีปากแห้ง บนศีรษะที่ไรผมมีผ้าก๊อชพันอยู่ ถ้าใครไม่รู้ดูเดิน ๆ จะเหมือนแม่ชี่มานอนป่วยที่ร.พ. คุณแม่ของเธอได้จัดเตรียมให้เธอถ้วยสังฆทานอุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร โดยมีผมเป็นผู้นำทำพิธีและสวดมนต์ให้ศีลให้พรแก่เธอ ก่อนจากกัน ผมได้สัมผัสบทนิยกลาปลอบใจเธอไปว่า

“ไม่เป็นไรแล้วนะลูก หอมทุกข์หมดโศกกันเสียที”

เธอพนมมือขึ้นรับพรและยิ้มด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความศรัทธาและปิติ หลังจากนั้น ผมก็ได้จากสองแม่ลูกมา

“หลวงพ่อกับ ตั้งแต่ฉันมา ผมไม่เคยได้พบเธออีกเลย แต่ภาพของเธอบนเตียงผู้ป่วย
พร้อมดวงตาคู่นั้นที่จับจ้องมองมายังผมยังเป็นภาพที่ติดตาผมไม่เคยลืมเลือนจนบัดนี้”

เขาถอนหายใจเบา ๆ เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้แล้วพูดต่อไปว่า “ในบรรดาลูกศิษย์ของผมทั้งหมด
มีเธอคนเดียวที่เป็นรอยพิมพ์ใจประทับอยู่ในใจของผมเสมอ ทั้งนี้คงเป็นเพราะความสงสารเธอ”

ต่อมา เมื่อผมได้ลาสิกขาบท มีโอกาสได้ไปตัดเสื้อผ้าที่ร้านบิดามารดาของเธอก็ได้
สอบถามข่าวคราว สิ่งที่ผมได้รับก็คือความสบายใจ เมื่อทั้งคู่บอกว่าเธอหายและสบายดีสามารถ
เรียนต่อได้ตามปกติ แต่ผมก็ไม่ได้พบเธออีกเลยนับจากนั้น

เขาเพ่งมองขึ้นไปที่พระพักตร์หลวงพ่พระประธาน ท่านยังคงมีใบหน้าที่สงบนิ่งและยัง
เต็มไปด้วยความกรุณาเฉกเช่นเดิม พระเนตรของท่านก้มต่ำปานประหนึ่งท่านกำลังแผ่บารมีให้เธอ
ของเขาอยู่

แสงเทียนยังคงส่องสว่างสะท้อนให้เห็นใบหน้าของหนุ่มใหญ่ เหมือนเขายังคงระลึกถึงเธอ
เสมอด้วยความคิดถึงและความสงสารห่วงใยในลูกศิษย์ตัวน้อยของเขา ฯ

ปิยโต ชายเต โสโก

ความเศร้าโศกย่อมเกิดจากของที่รัก

จบ The Letter No. 4

๔๑๕ วัน

พฤษภาคมที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

ฉบับที่ ๕

๒. ภาคปัจจุบันกาล

๕. บัญชาสวรรค์

หลวงพ่อบุญธรรมแห่งพระนครลงมาที่ศิษย์รักของท่าน สายตาของท่านที่จับจ้องมายังเขาช่างไม่ต่างอะไรกับบิดาที่มองบุตรน้อยที่น่าสงสาร ท่านเอ่ยออกมาด้วยความเห็นใจว่า

“จากวันนั้นถึงวันนี้ลูกยังไม่เคยเจอเธอเลยหรือ?”

เมื่อได้ยินคำถามนั้น รอยยิ้มที่ขึ้นบนระบายไปทั่วหน้า เขาเรียนให้ท่านทราบด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต็นว่า

“ชีวิตผมมักจะมีเรื่องมหัศจรรย์เข้ามาในชีวิตอยู่ตลอดเวลา จากวันนั้นเป็นต้นมา ผมก็คิดถึงและเป็นห่วงเธอเสมอ แต่ก็ไม่ทราบว่าคิดถึงกับเธอได้อย่างไร จนเมื่อปลายเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ก่อนจะนอนหลับ ผมได้บรรพกรรมเจริญพุทธมนต์ ภาวนา พุท โธ ตามที่หลวงพ่อบุญธรรมสอนคืนนั้น เมื่อหลับไปได้พักหนึ่ง ผมก็เริ่มฝันว่า ได้มีโอกาสไปเยี่ยมบิดามารดาของเธอที่บ้าน คำถามแรกที่หลวงพ่อบุญธรรมถามผมออกก็คือ การถามถึงข่าวคราวของเธอ แต่คำตอบที่ผมได้รับในความฝันกับสร้างความสะเทือนใจให้ผมยิ่งกว่าสิ่งที่ได้รับในชีวิตจริงเสียอีก ภาพที่ผมเห็นก็คือใบหน้าของบิดามารดาเธอที่เนืองนองไปด้วยน้ำตา แม่เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงสะอื้นว่า

“อาจารย์ขา ตอนนี้เราได้ส่งเธอไปอยู่ที่บ้านพักเด็กพิการซ้ำซ้อนแล้วค่ะ”

ด้วยความสงสารอย่างที่สุด ผมรีบไปตามที่อยู่ที่คุณแม่เธอได้ให้ไว้ สถานที่ที่ผมไปถึงมีแต่เด็กพิการนอนก้นอยู่บนเตียงเต็มไปหมด ผมสอดสายตามองหาลูกศิษย์ผม และแล้วผมก็ได้พบเด็กหญิงตัวน้อยหัวโต แขนขาลีบ นอนหน้าเสีร่าอยู่บนเตียง แต่ใบหน้าของเธอนั้นแม้ผมจะตายก็ชาติก็ไม่อาจลืมเธอได้

ความรู้สึกในตอนนั้น มันบรรยายไม่ถูก คือใจที่ได้พบเธอหลังจากไม่เจอกันมานานเกือบร่วม ๑๐ ปี แต่ทำไมเราสองต้องมาพบกันในสภาพแบบนี้ด้วย ลูกศิษย์ผมสร้างเวรกรรมอะไรมา เธอจึงต้องมาเจอเหตุการณ์แบบนี้ น้ำตาลูกผู้ชายของผมไหลออกมาอย่างไม่อายใคร ผมรีบเดินเข้าไปหาเธอแล้วทักทายว่า “หนูจำ อาจารย์ได้ไหมคะ”

สายตาของเธอที่พ้องมองมาที่ผม มีแววเหม่อเศร้า เธอส่ายหน้าพร้อมกับพูดออกมาเบา ๆ ว่า “จำไม่ได้ค่ะ”

ขณะนั้น ผมแทบกลืนสะอื้นไว้ไม่ไหว พุดออกไปด้วยเสียงอันสั่นเครือว่า “พระอาจารย์ของหนูไหงคะ”

“หลวงพ่อกับ เพียงแค่ผมเอ่ยออกไปแค่นั้น จากดวงตาที่เหม่อลอยเศร้าสิ้นหวังได้เปลี่ยนเป็นเปล่งประกายแห่งความสุขสดใส” ชายหนุ่มพุดด้วยความตื่นเต้น

ใบหน้าของเธอเบื่อนไปด้วยรอยยิ้ม เธอพุดออกมาด้วยความดีใจว่า “จำได้ละ หนูดีใจจังเลยที่ได้พบพระอาจารย์อีกครั้งหนึ่ง”

แววตาของเธอแวววาวในฝันช่างไม่ต่างอะไรกับแววตาผู้เดียวกับที่ผมได้พบในตอนไปเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาล มีทั้งความเคารพ เลื่อมใส ศรัทธา และเหมือนกับจะบอกกับเราว่า “หนูไม่มีใครเป็นที่พึ่งอีกแล้วในชีวิต”

ยังไม่ทันที่ผมกับเธอจะได้คุยอะไรกันต่อไป ผมก็สะดุ้งตื่นขึ้นมา เมื่อลุกขึ้นเปิดไฟมองไปที่นาฬิกา เป็นเวลาตี ๒ กว่า รู้สึกเหงื่อซึมเต็มหน้าผมไปหมด หัวใจเต้นผึ่ดจังหวะ เต็มไปด้วยความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูก ทั้งตกใจกับภาพน่ากลัวในความฝัน ทั้งดีใจที่ได้พบเธอหลังจากไม่เจอกันมานานและที่ปลื้มใจมากที่สุดก็คือ แม้เธอจะกลายเป็นเด็กพิการซ้ำซ้อน แต่ในจิตใจสำนึกของเธอ ยังมีผมอยู่ในใจเสมอ

แม้จะยังไม่สว่างแต่ผมไม่อาจจะข่มตาให้หลับต่อไปได้อีกแล้ว คำถามที่เวียนวนภายในใจตอนนั้นก็คือ ตอนนี้อยู่ที่ไหน? ชีวิตหนูจะลำบากอย่างไรในฝันหรือเปล่า? ผมจะติดต่อถามข่าวคราวเธอจากบิดามารดาเธอได้อย่างไรเพราะขาดการติดต่อกันไปนานร่วม ๑๐ ปีแล้ว ป่านนี้พ่อแม่เธอจะยังอยู่หรือเปล่านั้นไม่รู้ เพราะเท่าที่ทราบมาลูกศิษย์ที่ผมสอนกรรมฐานให้มันกลับบ้านเก่ากันไปเยอะแล้ว

“หลวงพ่อกับ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร มันเหมือนมีอะไรคลอใจ ผมเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าคุณพระช่วย ! ผมขนลุกชูไปทั้งตัวเมื่อมองไปเห็นชุดพระราชทานที่พ่อของเธอเคยตัดให้ผมตอนที่สึกใหม่ ๆ ขณะที่หยิบกางเกงขึ้นมา หัวใจผมก็เต้นรัวด้วยความดีใจ ชื่อร้านและเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านเธอติดอยู่ที่ขอบกางเกงด้านบน”

บ่ายวันนั้น หลังจากเสร็จจากงานสอนนิสิต ผมไม่รอช้าตัดสินใจโทรศัพท์ทางไกลไปที่บ้านเธอทันที ในขณะนั้น ผมก็ได้แต่อธิษฐานในใจขอให้โทรศัพท์ติดและอย่าให้ฝันของผมต้องเป็นจริงเลย สักพักได้ยินเสียงผู้หญิงรับโทรศัพท์เมื่อสอบถามจึงได้ทราบว่าเธอเป็นคุณแม่ของเธอ ผมจึงแนะนำตัวให้ทราบว่าผมเป็นใคร รู้สึกเสียทางปลายสายดูเหมือนจะยินดี ต่อมา คุณแม่เธอก็ให้ผมได้คุยกับคุณพ่อของเธอ ผมไม่ได้เล่าเรื่องความฝันที่ไม่ดีเลยแม้แต่นิดเดียว บอกแต่เพียงว่าฝันเห็นก็เลยโทรมาถามข่าว คุณพ่อเธอเล่าให้ฟังว่า

“อาจารย์ครับ เขาเรียนจบแพทย์ที่ ม.ช.แล้ว ไปใช้ทุนอยู่ที่อยุธยา ๓ ปี ตอนนี้กำลังไปเรียนแพทย์เฉพาะทางด้านผิวหนังอีก ๔ ปี ตอนนี้ขึ้นปี ๓ แล้ว อยู่ที่กรุงเทพฯ แถวอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ”

ผมกล่าวแสดงความยินดีและขอเบอร์โทรศัพท์เพื่อจะได้ติดต่อกับเธอ จากนั้น ก็ได้วางสาย หลวงพ่อคงเดาออกมาว่า หัวใจผมจะเป็นอย่างไรในตอนนั้น ผมไม่รอช้ารีบต่อสายติดต่อกับเธอทันที เมื่อทางโน้นรับสาย ผมจึงบอกไปด้วยความดีใจว่า

“จำได้ไหมว่าเสียงใคร”

มีเสียงที่นุ่มนวลไพเราะตอบมาว่า “เสียงคุณ ๆ หนูค่ะ”

ผมจึงบอกไปว่า “พระอาจารย์ของเธอไง”

เสียงของเธอจากปลายสายแสดงถึงความดีใจมาก ผมจึงสอบถามเธอไปว่า

“เป็นยังงัยละ ตอนนี้มีลูกกี่คนแล้ว”

ขณะที่ถาม ผมก็กลืนใจรอฟังคำตอบอย่างจดจ่อ เมื่อเสียงปลายสายตอบมาว่า

“จะมีลูกได้ยังงัยละคะ แพนยังหาไม่ได้เลยคะ”

พอได้ฟังดังนั้น หัวใจผมมันเหมือนโล่งใจสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ผมก็ไม่เข้าใจตัวเอง เหมือนกันว่า ทำไมต้องดีใจเมื่อได้ยินคำตอบนี้ ผมถามต่อไปว่า

“ปีนี้ หนูอายุเท่าไรแล้วละคะ” หลวงพ่ออย่าหาว่าผมเสียมรรยาทเลย ที่ไปถามอายุกับผู้หญิง แต่ผมคิดว่าเป็นลูกศิษย์คงไม่น่าเกลียดอะไร” เสียงเธอตอบมาฟังแล้วอดขำไม่ได้ว่า

“๒๕ ปีแล้วคะ แก่มากแล้ว พระอาจารย์ละคะ เท่าไรแล้ว” ดูเหมือนเธอจะไม่ยอมเสียเปรียบผม จึงยังคำถามกลับมาที่ผมเช่นเดียวกัน ผมจึงตอบไปด้วยน้ำเสียงที่กลั้วเสียงหัวเราะว่า

“๓๕ ปีแล้ว แก่กว่าเธอตั้งเยอะ ไม่น่าเชื่อเลยนะ อาจารย์กับลูกศิษย์อายุ ๒๕ กับ ๓๕ ห่างกัน ๑๐ ปี แต่ยังหาแฟนไม่ได้ทั้งคู่”

เมื่อคุยทักทายกันสักพัก ผมจึงรีบเล่าเรื่องความฝันที่ไม่ดีเกี่ยวกับตัวเธอให้ฟังโดยกำชับเธอว่าอย่าไปเล่าให้พ่อแม่ฟัง เดี่ยวท่านจะไม่สบายใจ

เมื่อเธอได้ฟังจบ เธอก็อุทานออกมาว่า

“พระอาจารย์ขา ทำไมถึงฝันแม่นขนาดนี้ละ ตอนนี้อนุกำลังดวงไม่ดีมาก ๆ รถถูกขีดแถมยังถูกหยอดกาวที่ช่องกุญแจอีกด้วย ทำไมชีวิตหนูถึงชวชขนาดนี้ เราก็ก่อนเคยมีศัตรูที่โหด ขนาดมดขยี้ยังไม่ฆ่าเลย พระอาจารย์ช่วยดูดวงให้หนูหน่อยสิคะ”

ผมจึงแนะนำเธอไปว่าให้ทำบุญถวายสังฆทานอุทิศบุญกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ก่อนวางสายผมก็ได้บอกเธอไปว่า

“ถ้าว่างเมื่อไหร่ ก็หาเวลามาเจอกันบ้าง เนื่องจากเราอยู่ไม่ไกลกัน จะได้พาไปทำบุญสะเดาะเคราะห์”

“หลวงพ่อกงทราบว่ วันนั้น ใจผมจะเป็นสุขแค่ไหน ถึงจะยังไม่ได้พบหน้ากันก็ตาม แต่ตอนนี้ผมก็ได้ยินเสียงที่น่ารักและไพเราะของเธอ” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับยิ้มทั้งแก้ม ปาก และดวงตา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะมีปิติสักแค่ไหน

หลวงพ่พระประธานยิ้มด้วยความเอ็นดูในตัวชายหนุ่ม ท่านถามเหมือนเป็นสุขกับลูกของท่านว่า “คราวนี้ ลูกคงได้พบกับเธอสมใจและเป็นสุขเสียทีนะ หลังจากพลัดพรากกันมานานแสนนาน”

ชายหนุ่มไม่ตอบคำถามนี้ แต่ใบหน้าของเขาดูเหมือนเป็นคำตอบอยู่ในที่ แสงเทียนที่จุดหน้าหลวงพ่พระประธานส่องสว่างสะท้อนให้เห็นใบหน้าของเขา ช่วงดูเบิกบานแจ่มใสเหลือเกิน เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญที่หลุดออกมาจากเมฆหมอก หรือพระพักตร์ของพระเจ้าจักรพรรดิผู้ทำลายอริราชศัตรูองค์สุดท้ายได้สำเร็จและกำลังจะได้ปราบดาภิเษกขึ้นครองโลกก็ไม่ผิดนัก ๑

“บุพเพสันนิวาส วา ปจจุปปนฺหิตน วา”

ความรักของมนุษย์เกิดได้เพราะสาเหตุ ๒ ประการ คือ

๑. บุพเพสันนิวาส การเป็นสามีภรรยากันในชาติปางก่อน
- ๒..การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทำให้เห็นใจกันในชาติปัจจุบัน

จบ The Letter No. 5